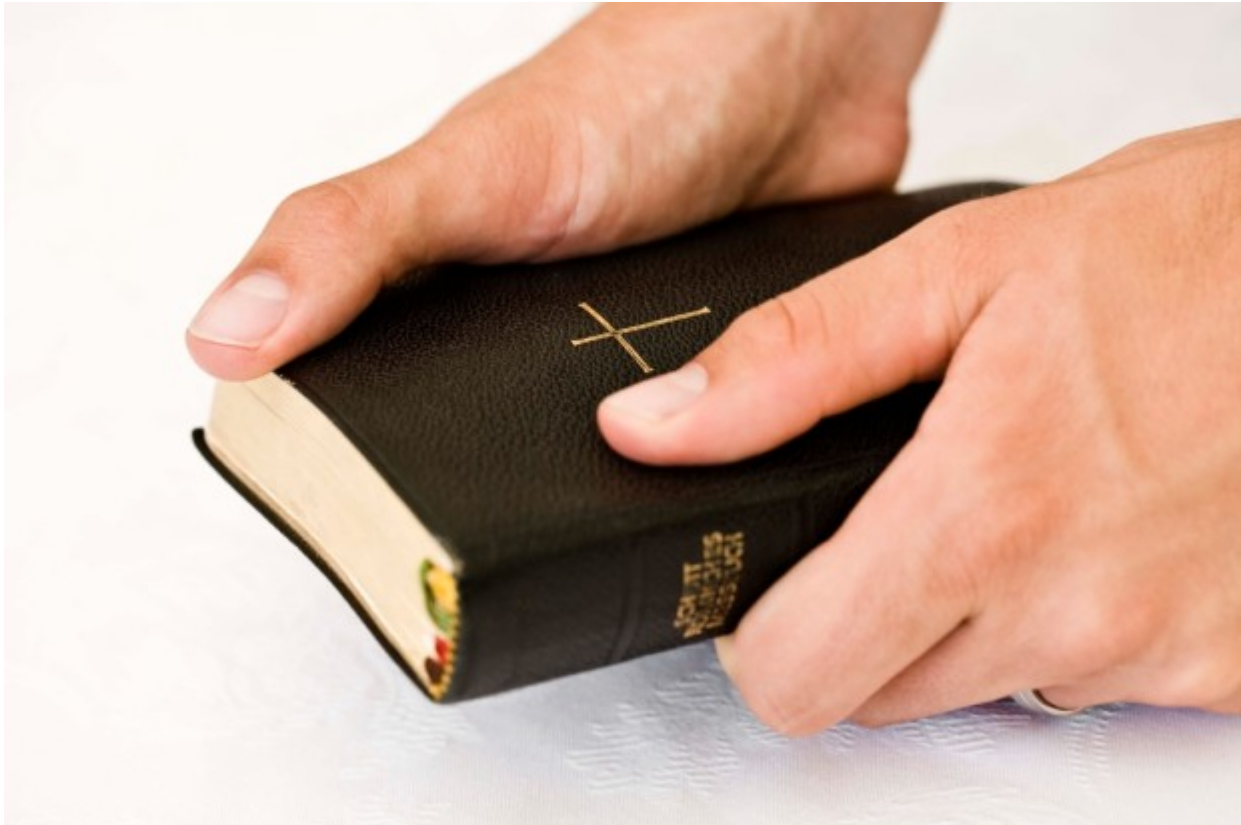

“...πορεύου και συ ποίει ομοίως”

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:e-go.gr

Η τράπεζα ήταν σε πολύ κεντρικό σημείο. Καθημερινά εκατοντάδες κόσμου συνωστίζονταν για να εξυπηρετηθούν. Καταθέσεις, αναλήψεις, εμβάσματα... Οι στιχομυθίες μεταξύ υπαλλήλων-πελατών στερεότυπες και κάποιες φορές ο εκνευρισμός της αναμονής αναπόφευκτα δυσάρεστος.

Με σφιγμένη την καρδιά έκοψα κι εγώ το χαρτάκι με τον αριθμό εξυπηρέτησης. 219... και ήμασταν ακόμα στο 150, πάλι καλά. Κάθισα σε μία άκρη και προσπάθησα να κάνω την αναμονή μου όσο πιο ανώδυνη γινόταν. Σκέφτηκα που έπρεπε να πάω στη συνέχεια, παρακολούθησα μία μικρούλα με ροζ κορδέλες που έπαιζε στην αγκαλιά της μανούλας της, ετοίμασα τα χαρτιά μου. Η ώρα περνούσε αντιστρόφως ανάλογα με τη ροή των αριθμών. Πότε θα έφτανα στο γκισέ άγνωστο.

Σε μικρή απόσταση μία νεαρή κυρία ήταν απορροφημένη σ' ένα βιβλιαράκι. Το ντύσιμό της ακριβό, κομψό, σύγχρονο, μιλούσε εύγλωττα για τις επιλογές της. Που και που έριχνε μία ματιά στους αριθμούς εξυπηρέτησης και ξαναβυθιζόταν στο

βιβλιάρaki αδιαφορώντας για τον περίγυρό της. «Τι να διαβάζει;» σκέφτηκα· «φενγκ-σούϊ, καμιά δίαιτα;». Με νίκησε η περιέργειά μου και όσο πιο διακριτικά μου το επέτρεπε η θέση μου, έγεια λίγο για να δω. Πόσο ντράπηκα όταν είδα ότι το βιβλιάρaki είχε απ' έξω την εικόνα της Παναγίας... «Μικρός και μέγας παρακλητικός κανών...».

Σε λίγο ήρθε η σειρά της, αλλά και η δική μου στο διπλανό ταμείο. «Ανάληψη, παρακαλώ» απευθύνθηκε στον υπάλληλο. Ο ήχος του κινητού της διέκοψε τη συναλλαγή. Το πρόσωπό της φωτίστηκε. «Είστε ήδη εκεί; Ναι, απέναντι βρίσκομαι. Έρχομαι σε 5' λεπτά, σας ευχαριστώ πάρα πολύ!». Αναρωτήθηκα και πάλι ποιά υψηλή γνωριμία την είχε καλέσει και το διαπίστωνα σχεδόν μόλις βγήκα από την τράπεζα. Απέναντι, έξω από ένα μεγάλο κατάστημα παιδικών ρούχων αντάλλασε θερμό ασπασμό με μία νεαρή μαυροντυμένη γυναίκα, που κρατούσε απ' το χεράκι 2 χαριτωμένα παιδάκια ως 6 ετών. Εκείνα είχαν κολλήσει το μελαγχολικό μουτράκι τους στη βιτρίνα με τις γιρλάντες, τα κουνελάκια και τα πολύχρωμα Πασχαλινά αυγά και τραβώντας τη γυναίκα απ' το μανίκι της έδειχναν με το δαχτυλάκι τους ένα γύρω κομψά ρουχάκια και παπούτσια. Χάιδεψε η κυρία της τράπεζας τα κεφαλάκια τους και με μία απαλή κίνηση τους έσπρωξε όλους μέσα στο μικρό παιδικό «παράδεισο»...

Δε χρειαζόταν να δω περισσότερα... Είχε κάνει νωρίτερα την πνευματική της κατάθεση της πίστewς και της προσευχής και τώρα της αγάπης της. Αυτή η διαρκής πνευματική εγρήγορση θα καρποφορούσε τους καρπούς της υπομονής και της αφοσιώσεως.

Ωραίες ψυχές... Αυτές είναι που προσπερνώντας αθόρυβα από δίπλα μας θ' ανοίξουν διάπλατα τις πόρτες της σωτηρίας.

Ακυλίνα

Απόσπασμα από το Περιοδικό "Η Δράση μας", Τεύχος Απριλίου 2010

Πηγή: xfd.gr